ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. A. I.,** zast. JUDr. Hugem Körblem, advokátem se sídlem Hybernská 1007/20, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2023, č. j. 62 A 12/2023-43,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2023, č. j. 62 A 12/2023-43, **se zrušuje**.

II. Žaloba **se odmítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 31. 8. 2022, č. j. OAM-8250-6/DV-2022, neudělilo žalobci dlouhodobé vízum, a proto žalobce podal dne 2. 10. 2022 u Ministerstva vnitra žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza podle § 180e zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"). Protože žalovaná o žádosti žalobce nerozhodla ve lhůtě stanovené v § 180e odst. 9 zákona o pobytu cizinců, podal dne 6. 2. 2023 u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud") žalobu na ochranu proti nečinnosti.

[2] Krajský soud žalobě v záhlaví uvedeným rozsudkem vyhověl a uložil žalované, aby o žalobcově žádosti rozhodla do 30 dnů od právní moci rozsudku. Uvedl, že podle § 168 zákona o pobytu cizinců se na řízení podle § 180e téhož zákona nevztahují ustanovení části druhé a třetí zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"). Ve shodě s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2021, č. j. 11 A 64/2021-24, proto dospěl k závěru, že se nepoužije ani ustanovení upravující opatření proti nečinnosti (§ 80 správního řádu). Žalobce proto nebyl povinen tento

prostředek před podáním žaloby vyčerpat, přičemž tato povinnost nevyplývá ani z obecného odkazu na opatření proti nečinnosti v § 6 odst. 1 správního řádu.

[3] Za irelevantní krajský soud považoval to, že v praxi jsou v řízeních podle § 180e zákona o pobytu cizinců žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podávány a žalovaná o nich rozhoduje, jakož i to, že v nyní projednávaném případě o žalobcově žádosti vůbec nevěděla, neboť jí Ministerstvo vnitra (dále také „správní orgán I. stupně“) žádost nepostoupilo, jak požaduje § 180e odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žaloba proto nebyla nepřípustná pro nevyčerpání prostředků nápravy podle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah kasační stížnosti a navazujících podání

[4] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhla jeho zrušení z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka má za to, že rozhodla ve lhůtě, neboť lhůta podle § 180e zákona o pobytu cizinců počíná běžet až od doručení žádosti se spisovým materiálem samotné stěžovatelce. Zároveň nesouhlasí s názorem krajského soudu, že žalobce nebyl povinen před podáním žaloby podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Z § 6 odst. 1 ve spojení s § 177 správního řádu totiž vyplývá, že opatření proti nečinnosti podle § 80 téhož zákona se použije i tehdy, je-li užití správního řádu, resp. jeho částí druhé a třetí, vyloučeno. Opatření proti nečinnosti je obdobně aplikováno i v řízeních podle části čtvrté správního řádu, ačkoliv i pro tato řízení je, až na výjimky, vyloučeno užití části druhé správního řádu. Odkaz na § 80 správního řádu zakotvený v § 6 odst. 1 téhož zákona má proto normativní povahu, a to pro veškerou činnost orgánů uvedených v § 1 odst. 1 správního řádu.

[6] Zopakovala, že v praxi jsou i v řízeních podle § 180e zákona o pobytu cizinců podávány žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti. Má-li stěžovatelka nést odpovědnost za odvolací řízení, musí mít reálnou možnost případnou nečinnost správního orgánu I. stupně napravit, což v projednávaném případě neměla. V takovém případě není ochrana poskytovaná správními soudy subsidiární, na což Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) ve své judikatuře klade důraz.

[7] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s odůvodněním rozsudku krajského soudu. Má za to, že podáním žaloby bez předchozího využití opatření proti nečinnosti postupoval v souladu se zákonnou výlukou zakotvenou v § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců zakotvuje v § 180e lhůty pro rozhodnutí, za jejichž dodržení je odpovědna stěžovatelka, z pohledu žalobce proto není podstatné, z jakého důvodu stěžovatelka lhůtu nedodržela, což potvrdil i NSS v rozsudku ze dne 30. 6. 2016, č. j. 8 As 79/2016-24, Městský soud v Praze v usnesení ze dne 8. 3. 2023, č. j. 6 A 9/2023-26, a Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 24. 3. 2023, č. j. 62 A 12/2023-43. Pokud by dal NSS za pravdu stěžovatelce, žalobce by nevěděl, vůči komu opatření proti nečinnosti směřovat.

[8] Stěžovatelka v replice poukázala na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2023, č. j. 30 A 21/2023-38, v němž krajský soud zaujal k sporné otázce stejné stanovisko jako stěžovatelka.

[9] Žalobce v reakci na repliku stěžovatelky namítl, že jí citované usnesení krajského soudu je nesprávné, ojedinělé, protiřečí si a je rozporné s mnoha dalšími rozhodnutími krajských soudů (usnesení Městského soudu v Praze č. j. 11 A 64/2021-24, č. j. 6 A 9/2023-26, ze dne 23. 1. 2023, č. j. 18 A 93/2022-29, a ze dne 14. 2. 2023, č. j. 14 A 109/2022-40, rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 12/2023-43, či usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 3. 2019, č. j. 22 A 63/2018-38). Ustanovení § 6 odst. 1 správního řádu nezakotvuje opatření proti nečinnosti, ale pouze na ně odkazuje. Použití ustanovení § 80 správního řádu je pak podle § 168 zákona o pobytu cizinců vyloučeno. Proti usnesení krajského soudu č. j. 30 A 21/2023-38 byla proto podána ústavní stížnost. Judikatura, na kterou krajský soud v tomto usnesení odkazoval, je nepřiléhavá, neboť se týkala věcí, v nichž nebyla vyloučena aplikace části druhé správního řádu. Závěr krajského soudu v tomto usnesení, že je lhostejné, vůči kterému z orgánů by bylo směřováno opatření proti nečinnosti, je nadto v rozporu s jasnými pravidly § 80 správního řádu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil ji v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] NSS musí v prvé řadě odmítnout argument stěžovatelky, že lhůta podle § 180e zákona o pobytu cizinců počíná běžet teprve od doručení žádosti se spisovým materiálem stěžovatelce. Z § 180e odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož [s]*právní orgán, u kterého se žádost podává, ji postoupí ve lhůtě 5 dnů ode dne jejího doručení správnímu orgánu příslušnému k jejímu posouzení*, jasně vyplývá, že doručením je zde myšleno doručení žádosti správnímu orgánu, u něhož se podává. Hovoří-li proto § 180e odst. 9 téhož zákona shodně pouze o „doručení“, aniž by tento pojem jakkoliv odlišil či specifikoval, je nutné systematickým výkladem dojít k závěru, že jde rovněž o doručení žádosti správnímu orgánu, u něhož se žádost podává, nikoli správnímu orgánu, jemuž je následně postoupena. Kdyby bylo „doručení“ v § 180e odst. 4 a 9 zákona o pobytu cizinců vykládáno odlišně, jednalo by se o nekonzistentní výklad, nadto v neprospěch žadatelů, a tedy v rozporu se zásadou *in dubio pro libertate*, neboť lhůty stanovené v odst. 9 by neměly z pohledu žadatele jasně stanovený počátek a konec. Způsob určení počátku běhu lhůty vázaný až na postoupení či předání příslušnému orgánu sám o sobě není vyloučen, neboť je upraven například ve stěžovatelkou zmíněném § 90 odst. 6 správního řádu (který však hovoří o *předání* spisu), avšak pokud by zákonodárce zamýšlel určit počátek lhůty k rozhodnutí až od okamžiku, kdy je stěžovatelce postoupena žádost se spisovým materiálem, musel by tak učinit výslovně.

[13] V projednávané věci je však spornou především otázka, zda je v řízení podle § 180e zákona o pobytu cizinců vyloučeno užití opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, a zda je tedy podání žaloby proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s. podmíněno marným vyčerpáním žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti či nikoliv.

[14] Podle § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se [u]*stanovení částí druhé a třetí správního řádu* […] *nevztahují na řízení podle § 9 (s výjimkou řízení podle § 9 odst. 4),* […] *180e a 180h.* Ustanovení § 80 správního řádu je zařazeno do jeho druhé části. Správní řád nicméně v § 6 odst. 1, který je zařazen do části první, uvádí, že [s]*právní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80).* Podle § 177 odst. 1 správního řádu, zařazeného do části sedmé, se [z]*ákladní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8* […] *použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje.* Podle § 177 odst. 2 správního řádu se [v] *případech, kdy správní orgán provádí úkony, na které se nevztahují části druhá a třetí tohoto zákona, postupuje obdobně podle části čtvrté.* Část čtvrtá správního řádu upravuje postup při vydávání vyjádření, osvědčení a sdělení.

[15] Stěžovatelka a žalobce, jakož i jednotlivé krajské soudy, zastávají dva konkurenční názory na spornou otázku. Žalobce a část krajských soudů mají za to, že pokud § 168 zákona o pobytu cizinců vylučuje použití ustanovení částí druhé a třetí správního řádu v řízení podle § 180e zákona o pobytu cizinců, pak žalobce nemá právo podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, a tedy ani povinnost tak učinit před podáním žaloby podle § 79 a násl. s. ř. s. Stěžovatelka, jakož i senát 30 A Krajského soudu v Brně, mají naopak za to, že ustanovení o opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu se v řízení podle § 180e zákona o pobytu cizinců použijí navzdory výluce zakotvené v § 168 téhož zákona.

[16] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře doposud neřešil použitelnost opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu v řízení podle § 180e zákona o pobytu cizinců. V minulosti však opakovaně řešil jeho použitelnost v jiných případech, přičemž má za to, že závěry této judikatury lze vztáhnout také na nyní projednávanou věc.

[17] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Ans 5/2013-47, č. 2922/2013 Sb. NSS, uvedl, že „[p]*řestože se dle § 68 odst. 1 zákona* [č. 111/1998 Sb., vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění do 31. 8. 2016] *obecné předpisy o správním řízení na rozhodování o právech a povinnostech studentů nevztahují, neplatí toto tvrzení absolutně. Dle § 177 spr. ř. se základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 spr. ř. použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje. Uvedené se vztahuje rovněž na rozhodování dle § 68 a násl. zákona o vysokých školách, neboť zákon o vysokých školách samostatné zásady pro činnost správních orgánů podobné zásadám uvedeným v § 2 až 8 spr. ř. neobsahuje. Dle § 6 spr. ř., nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené či není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80 spr. ř.).*“ Bezvýsledné vyčerpání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu zde tudíž NSS považoval za podmínku přípustnosti žaloby podle § 79 a násl. s. ř. s. (viz bod 27 citovaného rozsudku).

[18] NSS navázal na rozsudek č. j. 6 Ans 5/2013-47 v rozsudku ze dne 11. 11. 2020, č. j. 2 Afs 167/2018-38, v němž se zabýval nečinností spočívající v nevyplacení části dotace. Podle § 14e odst. 4 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném

do 19. 2. 2015 (obdobně jako podle § 68 zákona o vysokých školách), se na opatření podle odstavců 1 až 3 téhož ustanovení nevztahovaly obecné předpisy o správním řízení. Navzdory tomu i zde NSS dospěl k závěru, že s ohledem na znění § 6 odst. 1 správního řádu je „[ž]*ádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ve věci nevyplacení části dotace* […] *nutno považovat za procesní úkon, který má potenciál přiblížit věc k vydání rozhodnutí,*“ a proto je „[b]*ezvýsledné vyčerpání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti u nadřízeného správního orgánu* […] *ve smyslu § 79 s. ř. s. procesní podmínkou řízení o žalobě proti nečinnosti, rozhodnou pro posouzení její přípustnosti.*“

[19] Obdobně ve vztahu k sektorovému šetření podle § 18e zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, NSS uvedl, že „*podle § 177 odst. 1 správního řádu se základní zásady činnosti správních orgánů v § 2 až § 8 správního řádu použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy se správní řád nepoužije, ale zvláštní zákon sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje.* […] *Přestože se tedy v případě sektorového šetření nejedná o řízení dle správního řádu, v souladu se zásadou podle § 6 odst. 1 správního řádu se na ochranu proti nečinnosti žalovaného použije § 80 správního řádu.*“ (rozsudek NSS ze dne 29. 4. 2021, č. j. 2 As 416/2018-52)

[20] Ačkoliv správní řád v řízení podle části čtvrté podle § 154 téhož zákona výslovně nepředpokládá využití opatření proti nečinnosti podle § 80, podle dosavadní judikatury NSS je i přesto nutné je využít, a to s ohledem na znění § 177 odst. 2 správního řádu (rozsudek ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 As 439/2019-40, obdobně rozsudek ze dne 13. 2. 2018, č. j. 7 Azs 391/2017-19). Obdobnou úvahou se řídil NSS v rozsudku ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 Azs 199/2016-20, v němž ve vztahu k řízení podle § 180e zákona o pobytu cizinců uvedl, že v důsledku výluky zakotvené v § 168 zákona o pobytu cizinců se s ohledem na znění § 177 odst. 2 správního řádu bude ve všech řízeních vyjmenovaných v § 168 zákona o pobytu cizinců postupovat podle části čtvrté správního řádu (shodně viz také rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011-221, č. 2544/2012 Sb. NSS). Důsledkem toho je, že § 44 odst. 1 správního řádu, který upravuje zahájení řízení o žádosti, avšak není uveden v § 154 téhož zákona a § 168 zákona o pobytu cizinců jeho použití dokonce výslovně vylučuje, neboť se nachází v části druhé správního řádu, se bude podle bodu 33 rozsudku č. j. 5 Azs 199/2016-20 „*aplikovat rovněž v řízení dle § 180e zákona o pobytu cizinců. Jde totiž o ustanovení, které je potřebné použít, neboť se jedná o obecný princip týkající se zahájení řízení, který nelze opomenout.*“

[21] Z výše citované judikatury tudíž vyplývá, že zásady zakotvené v § 2 až § 8 správního řádu se použijí i v případech, kdy zvláštní zákon vylučuje užití správního řádu či některých jeho částí nebo ustanovení, neobsahuje-li vlastní úpravu zásad správního řízení. NSS se zároveň ve své judikatuře jednoznačně kloní k závěru, že nutnost aplikace zásad zakotvených ve správním řádu se vztahuje nejen na větu první § 6 odst. 1 správního řádu, ale také na jeho větu druhou, jež obsahuje právě odkaz na opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu (srov. také body 26 a 27 rozsudku NSS ze dne 27. 11. 2019, č. j. 9 As 101/2019-42). Lze proto uzavřít, že z § 6 odst. 1 správního řádu vyplývá právo (a s ním související povinnost podmiňující přípustnost žaloby podle § 79 odst. 1 s. ř. s.) podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu i v případech, kdy je užití správního řádu či jeho části druhé podle § 168 zákona o pobytu cizinců vyloučeno.

[22] NSS neshledal důvod, proč by měl v případě řízení podle § 180e zákona o pobytu cizinců zaujmout opačný výklad. Požadavek na bezvýsledné vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti správního orgánu před podáním žaloby podle § 79 odst. 1 s. ř. s. je totiž vyjádřením zásady subsidiarity správního soudnictví: „*Z hlediska systematiky soudního řádu správního je podmínka, podle níž žalobce musí nejprve bezvýsledně vyčerpat procesní prostředky, které má k dispozici ve správním řízení, vlastní celkové koncepci správního soudnictví a teleologicky vyjadřuje zásadu subsidiarity ve vztahu mezi veřejnou správou a činností správních soudů. Jejím účelem je předejít soudnímu řízení v případech, kdy lze dosáhnout nápravy přímo u správních orgánů. Tato zásada je v obecné rovině vyjádřena v § 5 s. ř. s. a pro jednotlivé typy žalob je upřesněna zejména v § 68 písm. a), § 79 odst. 1 a § 85 s. ř. s. Před použitím některého z typů žalob je tedy nutné nejprve vždy vyčerpat opravné prostředky nebo jiné procesní prostředky nápravy, které jsou k dispozici v řízení před správním orgánem (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 7 Ans 1/2007-100, čj. 2 Ans 1/2008-84, čj. 8 Ans 5/2010-43 či čj. 2 Ans 5/2009-59).*“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 5. 2014, č. j. 8 Ans 2/2012-278, č. 3071/2014 Sb. NSS)

[23] Rozšířený senát však v usnesení č. j. 8 Ans 2/2012-278 zároveň uvedl, že zásada subsidiarity soudní ochrany „*nemá za cíl omezovat případnou soudní ochranu účastníků správního řízení a jejím účelem není bránit takovým účastníkům v přístupu k soudu*.“ Ochrana proti nečinnosti proto musí být prostředkem efektivním, neboť „[z]*ásada subsidiarity vychází z úvahy, že ochrana poskytovaná správními orgány je zpravidla účinnější, rychlejší a hospodárnější než ochrana soudní, nehledě na to, že soudy mají veřejnou správu kontrolovat, nikoli nahrazovat*.“ (rozsudek č. j. 5 As 439/2019-40, viz také rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 7 As 180/2015-33, č. 3346/2016 Sb. NSS) Opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu je v řízení podle § 180e zákona o pobytu cizinců účinným prostředkem ochrany.

[24] NSS souhlasí s krajským soudem a žalobcem, že z žalobcova pohledu je lhostejné, z jakého důvodu k nečinnosti došlo, resp. že se stěžovatelka v důsledku prodlení správního orgánu I. stupně o jeho žádosti ani nedozvěděla. To však samo o sobě není důvodem k rezignaci na využití opatření proti nečinnosti v rámci samotné státní správy. Tento institut totiž bezpochyby slouží i k nápravě nečinnosti způsobené nedůslednou zákonnou úpravou nebo špatnou vnitřní organizací či fungováním správních orgánů. S ohledem na to, že nečinnost stěžovatelky byla způsobena její prostou nevědomostí o podané žádosti, je dosti dobře možné, že v nyní projednávaném případě by se žalobci dostalo účinné ochrany proti nečinnosti již podáním žádosti podle § 80 správního řádu, a to ochrany rovnocenné, ne-li dokonce rychlejší, než byla ochrana prostřednictvím žaloby podle § 79 a násl. s. ř. s.

[25] O tom svědčí také to, že ve většině věcí citovaných v bodě [9] tohoto rozsudku (např. usnesení městského a krajských soudů č. j. 11 A 64/2021-24, č. j. 6 A 9/2023-26, č. j. 18 A 93/2022-29, č. j. 14 A 109/2022-40, č. j. 22 A 63/2018-38 či č. j. 30 A 21/2023-38), došlo k zastavení řízení o žalobě, neboť žalobci vzali žaloby zpět – a to proto, že stěžovatelka v reakci na podané žaloby rozhodla o jejich žádostech. Žaloby na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s. zde proto zjevně, v rozporu s již zmíněnou zásadou subsidiarity, fakticky nahrazovaly roli opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu.

[26] NSS proto uzavírá, že krajský soud měl v nyní projednávané věci žalobu odmítnout pro nepřípustnost, neboť žalobce bezvýsledně nevyčerpal jemu dostupné prostředky

k ochraně proti nečinnosti (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015-59, č. 3409/2016 Sb. NSS). Protože tak neučinil, NSS nezbylo než napadený rozsudek krajského soudu zrušit a žalobu odmítnout namísto něj. Tento postup nicméně nic nezmění na tom, že žalobci se již dostalo jím žádané ochrany proti nečinnosti, neboť stěžovatelka o žalobcově žádosti rozhodla dne 29. 3. 2023.

[27] Nad rámec uvedeného NSS k argumentaci žalobce uvádí, že z § 80 správního řádu vyplývá, že žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu se podává u správního orgánu nadřízeného údajně nečinnému správnímu orgánu. O žalobcově žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza měla v nyní projednávaném případě rozhodnout stěžovatelka (§ 170a odst. 1 zákona o pobytu cizinců), jejímž nadřízeným správním orgánem je podle § 170a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ministr vnitra. Žádná nejistota ohledně toho, ke komu by měl žalobce žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat, zde proto nevzniká.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a protože již v řízení před krajským soudem byly důvody pro odmítnutí žaloby, v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a současně podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. rozhodl o odmítnutí žaloby. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Zaplacený soudní poplatek NSS v takovém případě nevrací (usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 9. 2021, č. j. 4 Azs 187/2020-49, č. 4263/2021 Sb. NSS).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2023

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu